

LA DEVOCIÓ

Una dona gran, no massa vella es lleva al matí cansada de no poder haver dormit, la primera cosa que fa es rentar-se la cara i pentinar-se, doncs ja no tindrà temps en tot el dia de mirar per ella.

Es mira al mirall, la cara li arca la nit tan atrafegada que ha tengut, es posa crema a la cara i pensa: endavant que tens un altre dia d'una forta batalla.

Passa per la cuina a preparar-se el seu vas de llet junt en unes torrades amb oli i sal, quan es disposa a seure a taula sent que la criden, ja comença la feina del dia, s'aixeca de la taula ràpidament, el crit es d'una persona estimada, entra a l'habitació i el primer que li diu es: bon dia pare! Com es troba? Ell en prou feina pot contestar, això si amb la seva cara ja sap que ell vol llevar-se. El petó no falta per part dels dos i un agafat de l'altre se'n van a dutxa, cosa que no li agrada gens al pare, tot tremolos s'asseu a la cadira ja que dret no pot estar-hi degut a la malaltia tan traïdora "EL PARQUINSON" que fins i tot perd la paraula, això si conserva tot el coneixement. Després de dutxar-lo , afaitar lo, posar li crema i un xic de colònia, el vesteix i cap a la cuina on l'asseu per esmorzar.

Quasi no te temps d'acabar de preparar-lo que ja tornen a cridar-la, no pas pel seu nom, depressa posa l'esmorzar a la taula i ràpidament es dirigeix a l'altre habitació. No hi ha ningú, comença a buscar per la casa fins trobar-la, es la seva sogra que no sap on està, no recorda res, ni tan sos la coneix, ella en tot l'amor del món l'agafa pel braç i li diu: bon dia sogra, anem a la dutxa per a posar-la guapa. Els seus ulls la miren, però no saben el que veuen, L'ALZEMER que te una força destructiva s'ha apoderat del seu cos, es cruel, destrueix tota la personalitat de qui el pateix i dels que l'envolten, aquestos tenen que aprendre a conviure amb ella. Tota curiosa i arreglada la porta ala cuina, li dona un vas de llet i pastes junt amb les pastilles corresponents, "que no en són poques".

La porta d'ela cuina s'obre i li diuen: bon dia, es la meva mare que entra caminant en un bastó i una rialla a la boca tot dient-li, em pots ajudar al bany? Ella li contesta: si, comenci a passar poc a poc que ara vinc, ella sola es vesteix i esmorza, les pastilles les te preparades i se les pren sola.

Els tres conviuen junts, es respecten moltíssim uns als altres, tot i sent malalties diferents i consogres, l'educació es lo que predomina, la més indefensa ajuda a l'altre a caminar i els que tenen el cap clar es donen conte que aquella dona que també es gran no pot donar més de si.

La taula queda plena a l'hora de dinar, fa el mateix àpat per a tots, après a triturar-ne per a uns i normal per a altres, d'aquesta manera no cansa el menjar, doncs tot i menjant-ho sempre de la mateixa manera, els gustos són diferents.

Els comentaris a taula són per atots els gustos, això si no falta la guerra civil espanyola, els costums d'abans i lo que han treballat durant tota la seva vida, d'aquesta manera es contenten entre ells. Ella sempre escoltant, però no els contradiu res, doncs no val la pena.

Havent dinat i després d'haver canviat algun bolquer uns van a fer la migdiada, els ajuda a tapar amb una manta i altres miren la tele.

Ella posa el tocadiscos una música que l'agrada, mentre prepara les pastilles per al dia següent repartides en tres àpats, ho posa a les capsetes de cada un que ja tenen el nom posat i tres apartats, d'aquesta manera no es pot equivocar, són totes diferents, la música de fons la relaxa una mica.

De cop i volta s'obre la porta del menjador ella la mira mentre prepara les pastilles, la mira i li diu: asseguis al meu costat, en la vista perduda i nerviosa contesta, tinc que anar-me'n a casa meva que la mare em renyarà si faig tard. Ella amb el cor trencat li diu: ja està a casa, cosa que no pot comprendre ja que no sap on està, fa que s'assegui al seu costat mentre plega la roba, "que no es poca" per passar una estona més.

Berenar, fruita triturada per uns i pelada pels altres, un altre àpat del dia fet.

Es sent la clau que obre la porta de la casa, ellariu i una forta abraçada li dona al seu espòs que ve de treballar, arribat el moment que els dos tenen el mateix llenguatge, comenten la jornada de cada un, el rato passa volant, la nit ja està damunt, els fogons ens esperen, ja som dos per fer la feina, un demana una cosa altre un altre, es l'hora més crítica, el cansament del dia fa dany.

Ella prepara el sopar, canvia els bolquers i tots a dormir, "això es un dir" la nit ho dirà.

La feina es acabada s'asseu al menjador, respira fons pensant en el seu moment de tranquil·litat que te a la vida i, al mateix temps pensa com pot fer per veure millor el dia següent, es prepara una tassa de llet calenta asseguda al sofà, amb les mans abraça la tassa calenta, cosa que les seves mans agraeixen l'escalfor, la llet la beu glopet a glopet i cada un li sap a glòria, tanca el llum del menjador, mira cada habitació, tot està normal de moment, es posa al llit, el seu espòs l'abraça i espera el proper dia preguntant-se: tindrè forces per a continuar?

JOANNA